

תה"ג 34526/08/20 - היועץ המשפטי לממשלה נגד איתן טייב

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 34526-08-20 מדינת ישראל נ' טייב ואח'

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

העותר העותר המשפטי לממשלה באמצעות פרקליטות המדינה-

המחלקה הבינלאומית על ידי ב"כ עו"ד מתן עקיבא

נגד

המשיבים

1. איתן טייב באמצעות ב"כ עו"ד ישראל קליין
2. ג'ונס יהודה מיכאל אלוש באמצעות ב"כ עו"ד גיא מימון
3. גולדה ג'אמי באמצעות ב"כ עו"ד ניק קאופמן
4. מנדל אברהם שישפורטיש-עניינו הסתיים
5. נח יהודה וניש באמצעות ב"כ עוה"ד יונתן קיוול ורפאל דוכן

החלטה

1. לפני עתירה להכריז על המשיבים, איתן טייב (להלן: "**המשיב 1**"), ג'ונס יהודה מיכאל אלוש (להלן: "**המשיב 2**"), גולדה ג'אמי (להלן: "**המשיבה 3**"), ונח יהודה וניש (להלן: "**המשיב 5**" וביחד "**המשיבים**") כברי הסגרה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין עבירות מרמה בחבורה מאורגנת, ניסיון למרמה בעבירה מאורגנת, קשירת קשר לקבלת דבר במרמה והלבנת הון בחבורה מאורגנת.

2. בדיון שנערך לפניי ביום 12.04.2021 הסכים המשיב 4 לבקשת ההסגרה, ובהתאם לכך הוא הוכרז כבר-הסגרה.

רקע

3. בין מדינת ישראל ובין צרפת קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).

4. ביום 12.8.2020 הגישה ממשלת צרפת, באמצעות שגרירות צרפת בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיבים, בגין עבירות מרמה שבוצעו על ידי חבורה מאורגנת, קשירת קשר לקבל דבר במרמה, והלבנת הון בחבורה מאורגנת. (נספח ג') (להלן: "**בקשת ההסגרה**"). ביום 16.8.2020 הורה שר המשפטים דאז, מר אבי ניסנקורן, מכוח סמכותו לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיבים לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הם ברי-הסגרה לצרפת (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי הצרפתי. בהתאם לכך, ביום 17.8.2020, הגיש העותר את העתירה דנן.

5. סעיף 2(א) לחוק קובע: "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**". מכאן, שהעבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה: עבירת קבלת דבר

במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 5 שנות מאסר, עבירת ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 5 שנות מאסר, קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 7 שנות מאסר, והלבנת הון, עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 10 שנות מאסר.

6. ביום 8.7.2020 הוצא נגד המשיבים צו מעצר בבית המשפט בפריס, צרפת, בגין ביצוע העבירות, כאמור. ביום 9.7.2020 הוצא בפריס, צרפת, צו מעצר משלים כנגד המשיבים, בו תוקנה טעות סופר שנפלה בצו הראשון.

בקשת ההסגרה

7. על פי הנתען בבקשת ההסגרה, מחודש ינואר 2020, ובפרט מחודש מרץ 2020 ועד ליום מעצרו, 30.6.2020, על רקע מצב החירום בצרפת ולאור התפשטות וירוס הקורונה, בצוואת חדא ובצורה שיטתית ומאורגנת, הונו המשיבים וניסו להונות שורה של מוסדות רפואיים צרפתיים וחברות מסחריות בתחומי הבריאות ובתחומים אחרים. לאחר מכן פעלו המשיבים להסתרת הכספים שקיבלו במרמה באמצעות העברתם לחשבונות בנק שונים שנפתחו באמצעות זהויות גנובות.

8. המשיבים, תחת ניצוחו של משיב 1, פעלו בשני מתווי עוקץ לצורך ביצוע עבירות המרמה, כולם תוך התחזות לאחרים, שימוש בכתובות דוא"ל מטעות או מזויפות, ושימוש בתוכנה ליצירת מספר טלפון צרפתי מדומה, באופן שמסווה כי מקור השיחה מישראל. במעשיהם אלה קיבלו המשיבים לידיהם במרמה סך של לפחות 188,960 יורו, אותם הפקידו המשיבים ב-4 חשבונות בנק המתנהלים באנגליה ובפורטוגל, שנפתחו באמצעות זהויות גנובות.

9. שיטת המרמה הראשונה של המשיבים פעלה כדלקמן:

א. רכישת פרטי קשר של חברות ומוסדות רפואיים צרפתיים (ובהם בתי חולים, בתי מרקחת, עמותות סיוע לנכים וחברות לאספקת ציוד רפואי).

ב. פנייה אל נפגעי העבירה תוך התחזות כנציגי חברות מסחריות מוכרות המספקות ציוד רפואי (הן בדרך של שימוש בשם דומה של חברה מוכרת בתחום זה, והן בדרך של ציון שם חברה שאינה מוכרת). המשיבים טענו בכזב, כי הם מבקשים למכור לבני שיחם מסכות, כפפות ג'ל חיטוי ומוצרים נוספים הקשורים להתגוננות מפני וירוס הקורונה. כן יצרו המשיבים עלון פורטפוליו פיקטיבי, הנחזה להיות מפורט ומקצועי, המפרט את כלל הציוד אותו טענו המשיבים שביכולתם לספק.

ג. הפנייה אל נפגעי העבירה נעשתה באמצעות מכשירי טלפון שונים, כשלפי בקשת ההסגרה ביצעו המשיבים לפחות 6,700 שיחות מרמה שונות באמצעות מספר רב של מכשירי

טלפון ומספרי טלפון שונים.

ד. העברת הכספים שהתקבלו במרמה מנפגעי העבירה לחשבונות בנק שונים שנפתחו תוך שימוש בזהויות גנובות, אשר עמדו לשימוש המשיבים בבריטניה ובפורטוגל.

10. נטען, כי בשיטה המתוארת לעיל, רימו המשיבים עשרות נפגעי עבירה, התחזו ויצרו מצב שווא, והוציאו במרמה כספים בהיקף של כ-200,000 אירו.

11. שיטת המרמה השנייה של המשיבים פעלה כדלקמן:

א. במתווה זה פעלו המשיבים לקבל במרמה מאת חברות צרפתיות מידע בדבר ספקיהן העיקריים, וזאת במטרה לעשות במידע זה שימוש שלא כדין במסגרת פעולת הונאה. פנייה לחברות צרפתיות שונות, תוך התחזות לאנשי רשות המיסים הצרפתית. המשיבים טענו בכזב לבני שיחם, כי הצהרות המס שמסרו לרשות המיסים היו חסרות ונדרשה השלמה. המשיבים מסרו לבני שיחם, כי מטעמי אבטחה הם מבקשים שהמידע החסר- פרטי ספקיהן העיקריים של החברות יועבר בדוא"ל, ולא בטלפון.

ב. פנייה אל נפגעי העבירה באמצעות דוא"ל מזויף ומטעה, באמצעותו קיבלו המשיבים את פרטי המידע אותם ביקשו. מידע אשר היה אמור לשמש אותם בתכנית מרמה עתידית, אשר נקטעה בעת מעצרו בישראל.

12. בקשת ההסגרה נתמכה בחומרי החקירה כדלהלן: דו"ח המקשר את מספרי הטלפון הנחזים כצרפתיים (+33756926115 ; +33756912415) מהם בוצעו שיחות מרמה רבות, למספר הישראלי 972-559657404, שהיה בשימוש המשיבים באמצעות אפליקציית ON/OFF, ונתפס בחזקת המשיבים. דו"ח המקשר את מספרי הטלפון הנחזים כצרפתיים (+33756809998 ; +33756897328 ; +447488845467), מהם בוצעו שיחות מרמה רבות, למספר הישראלי 972-546841206, שהיה בשימוש המשיבים באמצעות אפליקציית ON/OFF, ונתפס בחזקת המשיבים.

13. עוד נתמכת בקשת ההסגרה בתוכן האזנות סתר שבוצעו לשיחות המשיבים, מסמך המכיל תמליל מדויק של שיחות המרמה הנוגעות להתחזות כאנשי רשות המיסים הצרפתית. שיחות המשיבים שנתפסו. דו"ח זיהוי קולה של המשיבה 3 כדוברת בשתי שיחות מרמה מוקלטות, ודו"ח זיהוי קולו של המשיב 4 כדובר בשתי שיחות מרמה מוקלטות, ודו"ח זיהוי קולו של המשיב 5 כדובר שתי שיחות מרמה מוקלטות.

14. עוד נמצאו תכתובות דוא"ל מפלילות בעניין מכירת ציוד מיגון נגד וירוס הקורונה, חשבונית עבור שימוש באפליקציית ON/OFF, על שם משיב 2, והודעות נפגעי עבירה שונים, מחקר תקשורת מקיף הממפה את כלל

מכשירי הטלפון שהופעלו, מספריי הסים ומנויי ה-ON/OFF שהופעלו על ידי המשיבים (אפליקציה המספקת מספרי טלפון וירטואליים של מדינות שונות למכשירים ניידים ואת העבירות שבוצעו באמצעותם).

15. לבקשת ההסגרה צורפו גם תמליל חקירתו של המשיב 4, המפרט את תשתית המרמה ואת חלקם של כלל המשיבים בעבירות. תמליל חקירתו של המשיב 5, המפרט את מעשי המרמה השונים ואת תפקידו בהם ותמליל חקירתה של המשיבה 3, המפרט את מעשיה הנוגעים לשיטת המרמה השנייה.

טענות הצדדים

16. ראשית, העלו המשיבים טענות מקדמיות. טענתם המקדמית הראשונה הייתה, כי הראיות מוחזקות שלא כדין. לשיטתם, מעת שהוגשה בקשת ההסגרה בית המשפט המוסמך לדון שאלת הארכת מועד תפיסת המוצגים הוא בית המשפט המחוזי בירושלים, אך הבקשה הוגשה לבית בית משפט השלום. עניין זה נדון בה"ת 9029-10-20 **מדינת ישראל נ' זואגני**, שם קיבל כב' השופט ג' אבנון את טענתם, וקבע כי הסמכות לדון בהחזקת המוצגים הייתה נתונה לבית המשפט המחוזי, ולא לבית משפט השלום. בנסיבות אלה, טענו ב"כ המשיבים כי הראיות מוחזקות במשך 8 חודשים שלא כדין, ועל כן יש לפסול אותן ולא ניתן לקבוע שישנן די ראיות לביסוס בקשת ההסגרה ועל כן יש לדחותה.

17. טענתם השנייה הייתה, כי המשיבים לא נדרשים לצורך העמדה לדין, כפי שדורש חוק ההסגרה, אלא הם נדרשים לצורך חקירה בלבד. לדידם, אמנם מבחינה פורמלית הדרישה נענית, מכיוון שהרשויות הצרפתיות מבקשות את הסגרת המשיבים, כדי לנהל נגדם הליך פלילי, אך מכיוון שלא הוגשה בקשה לעזרה משפטית, ומכיוון שחלק נרחב מהראיות הקושרות את המשיבים לאירוע התקבלו מהחקירות שנעשו למשיבים בישראל, אזי יידרשו הרשויות בצרפת להתחיל את כל הליך החקירה מחדש. מכאן, שאם יוסגרו המשיבים לצרפת, צפויים הם להיחקר שם, וצפויה להם חקירה ממושכת, כך שבפועל הם אינם נדרשים לצורך העמדה לדין, אלא לצורכי חקירה. בנוסף נטען, כי לא ניתן בצרפת צו המורה על העברת התיק לצורך בירור אשמה, וההליך מצוי בשלב מוקדם יותר במסגרת ההליך הפלילי.

18. לתמיכה בטענתם, הגישו המשיבים חוות דעת הנוגעת לדין הזר, שסומנה נ/1. חוות דעת זו, נכתבה על ידי ד"ר דבורה אביטבול, עו"ד הרשומה בלשכות עורכי הדין בישראל ובצרפת. מחוות דעתה עולה, כי הליכים בצרפת בעבירות מסוג פשע, נתונים להליך מקדמי תחת פיקוחו של שופט חוקר, אשר יכול להעביר את התיק לבירור אשמה ולהעמיד את החשוד לדין, או לקבל החלטה של אי העמדה לדין. לדברי עורכת חוות הדעת, המשיבים נמצאים בשלב המקדמי, בו אוסף השופט החוקר חומר ראיתי, ולאחר מכן יחליט האם להעמיד לדין את החשודים. כלומר, לא התקבלה החלטה שעניינה העמדת המשיבים לדין, אלא הם נמצאים תחת חקירה.

19. ב"כ משיבה 3 טען כי אין בראיות כדי לעמוד בדרישת האחיזה לאישום. לדבריו, אכן יש ראיות מספיקות העומדות בדרישה בנוגע למתווה הרמייה השני, אך אין זה המצב ביחס לאישום הראשון ביחס למשיבה 3. לטענתו, אין בראיות שהוצגו כדי לעמוד בדרישת האחיזה לאישום עבור המתווה הראשון. עוד טען, כי גם ביחס למתווה השני

יש להתייחס לכך כקבלת דבר במרמה סתם, ולא כקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ואף זאת כניסיון, שכן ההונאה לא הושלמה ולא נגרם נזק לנפגעים הפוטנציאליים.

20. ב"כ משיבה 3 הוסיף וטען, כי אמנת ההסגרה האירופית מקנה למדינה אליה מופנית בקשת ההסגרה אפשרות שלא להיעתר לבקשה, אם העבירות המיוחסות לנאשמים התבצעו בשטח המדינה אליה מופנית בקשת ההסגרה. לשיטתו, במקרה דנן, העותר לא שקל כראוי אפשרות זו, שהיה מקום לשקול אותה בהתחשב בחלקה הקטן של משיבה 3 במעשים המיוחסים למשיבים.

21. עוד טען ב"כ משיבה 3, כי אמנת ההסגרה האירופית מקנה למדינה אליה מופנית בקשת ההסגרה את האפשרות לסרב לה, אם קיימים הליכים מקבילים בארץ החוקרים את האירועים נשואי בקשת ההסגרה. לדבריו, במקרה דנן מתבצעת חקירה ישראלית בנושא. על כן, לדידו, לא יכול העותר להחזיק בחבל בשני קצותיו. על העותר להחליט האם הוא דורש את הסגרת המשיבה וסוגר את התיק החקירה בישראל או שדוחה הוא את בקשה להסגרת משיבה 3 לצרפת ונותן עדיפות לטובת החקירה בישראל.

22. עוד הוסיף ב"כ משיבה 3 וטען, כי מכיוון שבעת שמיעת טיעוני הצדדים אין שר משפטים מכהן, שהוא האמון על שקילת עניינים אלה, על בית המשפט להפסיק את הליך ההסגרה עד אשר ימונה שר משפטים (טענה זו התייתרה לאור מינוי שר משפטים).

23. כמו כן טען ב"כ משיבה 3, כי בעת שבוחן בית המשפט את בקשת ההסגרה, עליו לערוך איזון חוקתי, מול הפגיעה בזכות משיבה 3 שלא להיות מוסגרת. משיבה 3 הגיעה לארץ עקב אירוע אנטישמי קשה שחוותה בצרפת, בעקבותיו הייתה מאושפזת 3 ימים, ויש לה נסיבות אישיות לא פשוטות, היא אם לשלושה ילדים קטנים על סף גירושין, כאשר אם תוסגר לא יהיה מי שידאג לילדיה. לעניין זה העידה משיבה 3, כי היא נמצאת במעצר בית, מטפלת בילדיה לבדה, והיא כעת עוברת הליך גירושין. ביום 18.5.21 הוסיף ב"כ משיבה 3 בכתב, כי היא התגרשה וילדיה בחזקה במהלך ימי השבוע, כך שהגרוש שלה יוכל לעבוד ולפרנס את ילדיה. עוד העידה, כי היא עלתה לארץ לאחר שחוותה תקיפה אנטישמית בצרפת. ב"כ המשיבה 3 סבר, כי סוג העבירה אינו סוג עבירה המחייב מתן עדיפות לאינטרס הציבורי על פני אינטרס הפרט. אדרבא, יש להעדיף בסוג עבירה זו את האינטרס הפרטי. עוד הוסיף ואמר, כי ביישום האיזון החוקתי, יש לקחת בחשבון את עיקרון ההדדיות, כך שלא ייפגעו היחסים בין ישראל לצרפת, אם משיבה 3 תישפט בארץ, ולא תוסגר לצרפת. במקרה שכזה, טען, לא יידרשו להביא עדים מצרפת, מכיוון שהעדים לא מכירים את משיבה 3 באופן אישי, ולכן חומר החקירה יוגש בכתב. כך גם החקירה תתבצע כולה בישראל, ותינתן עדיפות לנהל את המשפט בארץ.

24. ב"כ משיב 2 הצטרף לטענותיו של ב"כ משיבה 3. בנוסף טען, כי יש למשיב 2 עו"ד צרפתי אשר פועל בשמו בצרפת וביקש לבטל את צו המעצר כנגדו, בטענה כי צו המעצר לא חוקי, באופן שיש בו כדי לבטל את בקשת ההסגרה לו תתקבל הבקשה.

25. לדברי ב"כ משיב 2, משיב 2 צעיר בן 24, המתגורר בבית הוריו וסמוך על שולחנם. משיב 2 מעולם לא היה בצרפת, ואם יוסגר יאלץ לשהות לבדו ולראשונה במדינה זרה. עוד טען, כי למשיב 2 נסיבות אישיות קשות, שכן אמו חלתה במחלת הסרטן.

26. עוד הוסיף וטען, כי אף אם יש מקום להעמיד לדין את משיב 2 בישראל, אין להסגירו בנסיבות אלה.

27. אשר לראיות, טען ב"כ המשיב 2 כי משיב 2 הכיר את בנו של משיב 1, והיה בדירתו של משיב 1 כאדם שנמצא במקום הלא נכון, בזמן הלא נכון. ב"כ משיב 2 ציין, כי צו החיפוש לדירה בה נעצר משיב 2 התייחס למשיב 1 בלבד, ולא לאף אחד מהמשיבים האחרים. עוד הוסיף וטען, כי אמנם עדותם של משיבים 3 - 5 קושרת את משיב 2 למעשי המרמה, אך משיב 2 מכחיש את המיוחס לו, וטוען כי עבד באיטום ובמכירת ציוד רפואי באופן חוקי לחלוטין. לדברי ב"כ משיב 2, לו היה מועמד לדין במדינת ישראל, לא היה מוגש כתב אישום לאחר שימוע, ולכל הפחות היו נדרשות השלמות חקירה. לא נתפסו טביעות אצבע של משיב 2, ולא דו"ח המזהה את קולו באחת משיחות המרמה. ב"כ משיב 2 ציין, כי מחומרי החקירה עולה כי כאשר משיב 2 מדבר עם אדם בשם סולנסקי, אשר משיב 2 מנסה למכור לו ציוד רפואי, באופן חוקי באמצעות חברה הנמצאת בבעלות אביה של ארוסתו של המשיב 2 ששמה ציפורה. לדברי ב"כ משיב 2, הוא השתמש בשמו ובחברות אמיתיות, על מנת לערוך עסקים כשרים. דבר זה אף נלמד מההתכתבויות שהוגשו. ב"כ משיב 2 טען כי המשיב 2 השתמש באפליקציית ON/OFF שלא על מנת לרמות, אלא על מנת לשפר את המוניטין שלו אל מול לקוחות בצרפת, ולהידמות כספק צרפתי, ולא ישראלי. אשר לתמליל שיחת המרמה שנתפס, טען כי משיב 2 לא הונחה כיצד להתנהל בשיחות המרמה. ביחס לשיטת המרמה השנייה, טען ב"כ משיב 2 כי הוא אינו מר גוטייה, כי תכתובות המייל אינן שלו, וכי משיב 2 עבד באופן חוקי. לכן, טען ב"כ המשיב 2 כי חומר הראיות לא עולה כדי אחיזה מספיקה לאישום, ואין להורות על הסגרתו.

28. ב"כ המשיב 5 טען, כי למשיב 5 ניתן לייחס אך ורק סעיפים של סיוע, ולא של עבירה מושלמת, לכן ביקש להגדיר היטב את העבירות בהן מואשם המשיב 5 כעבירות של סיוע לניסיון. עוד טען, כי לא ניתן לייחס למשיב 5 קשר מאורגן על פי החוק הישראלי. לדברי ב"כ משיב 5, לא הייתה לו כל מודעות לרמאות, לא היה לו מגע עם כספים, אין לו קשר לחשבונות הבנק ולתנועת הכספים, הוא עזב את העבודה כמה ימים לפני מעצרו של שאר המשיבים, ואין כל טענה וראיה הקושרת אותו לעבירות שנעשו לפני חודש מאי 2020.

29. עוד הוסיף ב"כ משיב 5, כי לא ניתן לייחס לו את היסוד נפשי הנדרש לצורך העבירה. אומנם, הכלל הוא כי חזקה על אדם שהוא מודע לתוצאות הטבעיות של מעשיו, אולם לטענתו, במקרה דנן אין כל בסיס לטענה שמשיב 5 היה מודע לכך שמדובר במעשה רמייה, אלא משיב 5 עסק בעבודתו, ושלח פרטים של הזמנות ללקוחות פוטנציאליים. לכן, ביקש ב"כ משיב 5 כי אם יוחלט על הסגרתו, יש לסייג זאת אך ורק למתווה המרמה השני, וגם זאת לכל היותר כמסייע.

30. לדברי ב"כ משיב 5, הוא עצור באיזוק אלקטרוני למשך 10 חודשים, ולו היה מועמד לדין בישראל אזי רמות הענישה בעבירות בהן הוא מואשם קצרות ממשך הזמן בו הוא שוהה במעצר. בנסיבות אלה, הסגרת משיב 5 נוגדת את תקנת הציבור.

31. ב"כ המשיב 5 הגיש תרגום פסיקה מבית המשפט העליון בצרפת, לפיה הוצאת צו מעצר בצרפת יש לזמן את החשוד לחקירה, זימון שלטענת ב"כ המשיב 5 לא נעשה, דבר הפוגע בחוקיות צו המעצר, ובעקבות זאת הוגשה בצרפת בקשה לביטול צו המעצר.
32. לסיום ביקש ב"כ משיב 5, כי המידע במצוי במכשיר הטלפון הנייד של משיב 5, יועבר אליו.
33. ב"כ משיב 1 טען, כי הסגרתו תעלה כדי סכנה ממשית לחייו, עקב מגפת הקורונה המשתוללת בצרפת. לדבריו, רמת התחלואה בצרפת גבוהה במיוחד, דבר שיסכן את חייו אם יוסגר. במסגרת זו העיד מר דוד חי ביסמוט, המפקח על משיב 1, כי המצב הבריאותי בצרפת קשה במיוחד, מספר החולים גבוה וצרפת נכנסת לסגר.
34. ב"כ משיב 1 טען, כי לא מתקיים עקרון ההדדיות משום שצרפת אינה מסגירה את אזרחיה למדינות זרות, ועל כן מן הדין ומן הצדק לפעול כך גם בענייננו, ולא לקבל עתירה להכרזת אזרח צרפתי השוהה בישראל כבר הסגרה לצרפת. לדידו, אמנם צרפת מעמידה לדין את אזרחיה על הפשעים שביצעו ולא מסגירה אותם, אך יש לבחון מחדש את פרשנותה של דרישת ההדדיות, ולהעמיד לדין את משיב 1 בארץ, ולא להסגירו לצרפת, על מנת לשמור על סימטריה יישומית.
35. עוד טען ב"כ משיב 1, כי אין די בחומר הראיות, על מנת לעמוד בדרישת "האחיזה לאישום". לדידו, הראיות מספיקות רק ל"אחיזה לאישום" של ניסיון לקבלת דבר במרמה, ואם יחליט בית המשפט להסגיר את משיב 1, עליו להגביל את ההסגרה לעבירות אלה. לדבריו, לא הוצגו צילומי כספים ולא הוצגו חשבונות בנקים ופירוטי תנועות, באופן שיש בו כדי לקשר את משיב 1 לעבירות המיוחסות לו. לדבריו, עדויות המתלוננים שצורפו לבקשת ההסגרה נוגעים לתאריכים שאינם חופפים לתקופת ביצוע העבירות, כמו גם הפרטים הנמצאים בעדויות נפגעי העבירה, שאינם תואמים את שיטת המרמה המפורטת בבקשת ההסגרה. כמו כן טען, כי בידי המשטרה שמונה מחשבים שונים שנבדקו על ידה, שלא קשורים למעשי המרמה, ולא קושרים את משיב 1 למעשי המרמה.
36. על טענות אלה השיב ב"כ העותר, כמפורט להלן: ראשית, טען, שאין כל קשר בין חוקיות החזקת התפוסים לבין הליך ההסגרה. לדידו, תפקידו של בית המשפט בעת בחינת הליך הסגרה מתמצה בבחינת דיות הראיות וקיום דרישת האחיזה לאישום, ואינה נוגעת לבירור חוקיותן ומהימנותן של הראיות. בסיס ראייתי איתן הוצג והוגש במסגרת בקשת ההסגרה מטעם רשויות צרפת, והוא אשר מהווה את הבסיס לדין בעתירת ההסגרה, לא התפוסים עצמם ובוודאי לא השאלה בדבר החזקתם. הוסיף וטען ב"כ העותר, כי גם בה"ת 9029-10-20 **מדינת ישראל נ' זואג** התקבלה החלטה המאריכה את תוקף החזקת התפוסים עד ליום 21.3.2021, לצורך הגשת בקשה לבית המשפט המחוזי ירושלים או הגשת ערר על ההחלטה. לאחר שהוגש ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון, הוסכם על הארכת תוקף ההחזקה בתפוסים עד להחלטה בערר עצמו, וזאת בהסכמת המשיבים ניתנה בהסכמת המשיבים ביום 21.3.21. כך שטענתם של המשיבים, כי התפוסים מוחזקים באופן לא חוקי, חסרת בסיס. זאת ועוד, נטען כי ממילא חומרי החקירה הועברו לצרפת עוד טרם הגשת עתירת ההסגרה, כאשר אין מחלוקת שאף לשיטת המשיבים שבשלב העברתם, טרם הגשת עתירת ההסגרה, הוחזקו התפוסים כדין. ממילא עניין התפוסים אינו צריך להיות נדון כחלק מהדין בשאלת ההסגרה.

37. לענין הטענה המקדמית השנייה שהעלו המשיבים, טען ב"כ העותר כי אין לקבל את חוות הדעת שהוגשה, מכיוון שאין מקום לקבל חוות דעת משפטיות לגבי ההליך שמתנהל במדינה המבקשת את ההסגרה. לגופו של ענין, טען ב"כ העותר כי גם אם ידרשו השלמות חקירה בצרפת, אין בכך כדי למנוע את ההסגרה. לדידו, גם אם תידרש חקירה מלאה בצרפת, אין בכך כדי לדחות את בקשת ההסגרה, שכן גם מדינת ישראל מבקשת להסגיר אליה חשודים, ומתחייבת להעמידם לדין בכפוף לחקירתם. כמו כן, טען שהדגש צריך להינתן לפתיחת ההליך במדינה המבקשת, ולבירור הפלילי, דברים שמתקיימים כאן. לטענתו, אף לשיטת המשיבים הם נמצאים בתוך ההליך הפלילי, כך שניתן להורות על הסגרתם.

38. אשר לטענות בדבר סיכון חיי המוסגרים, טען כי נדרש רף הוכחה גבוה במיוחד. במקרה דנן, לדידו, לא עולה סכנה ממשית לחיי המוסגרים עקב מגפת הקורונה. בנוסף טען, כי טענות דומות נדחו בעבר על ידי בית המשפט העליון, וכיום המשיבים מחוסנים, ולא הורם רף ההוכחה כנגד יעילות החיסון.

39. אשר לטענות בדבר עיקרון ההדדיות, טען ב"כ העותר כי הוא מתקיים, מכיוון שצרפת מעמידה אזרחיה לדין. אשר לטענה שיש להעמידם לדין בישראל, נטען שלא נפל פגם בשיקול דעתו של העותר משבחר להסגיר את המשיבים ולא להעמידם לדין בארץ, על אף האמור בסעיפים 7(1) ו-8 לאמנה.

40. לענין דרישת האחיזה לאישום, טען ב"כ העותר ביחס למשיב 1, כי מדובר על מתלוננים שהתלוננו על מרמה במתווה מאוד מסוים, מתווה אשר תיארו משיבים 4 ו-5 בחקירותיהם. לדבריו, עדויותיהם של המשיבים 3 עד 5 קושרות את משיב 1 לאישומים השונים, כאשר במסגרת הליך ההסגרה לא נדרש בית המשפט לדון במהימנות העדים, אלא זהו תפקידו של בית המשפט בצרפת. עוד הוסיף וטען, כי ישנה ראיה ישירה, בדמותה של התלונה אשר הוגשה על ידי חברת "אלטרנס", ובאמצעות תרשים שצירפה ממשלת צרפת לבקשת ההסגרה, המראה כיצד הכסף ששילם נפגע העבירה מקושר לטלפון שנתפס בדירתו של משיב 1. לדידו, אף אם ירצה משיב 1 לטעון כי מעשי המרמה לא התבצעו על ידו, אלא על ידי חבורה אחרת הפועלת באותה השיטה, מקומה של טענה זו בהליך העיקרי בצרפת, ולא במסגרת הליך ההסגרה בישראל.

41. לענין משיב 3, טען ב"כ העותר כי מתקיימת דרישת האחיזה לאישום. לטענתו, בנוגע למתווה השני אין מחלוקת שהיא לקחה בו חלק, ולטענתו גם השתתפה באופן פעיל, וביצעה שיחות מרמה בעצמה, כמפורט בחקירתו של משיב 4. לגבי המתווה הראשון, טען ב"כ העותר כי מדובר בעבירת קשירת קשר, ולא רק בעבירת ניסיון. לדידו, משיב 3 נתפסה בדירה בה התבצעו מעשי הרמייה, והיא מודה בחלקים מהמעשים המיוחסים לה. ב"כ העותר טען, כי אין זה תפקידו של בית המשפט לקבוע אילו שיחות טלפון בדיוק ניהלה משיב 3, אלא זהו תפקידו של בית המשפט בצרפת, במסגרת ההליך העיקרי. לטענת ב"כ העותר, אחת משיחות הרמייה במתווה הראשון התבצעה בתאריך ה-22.6.2020, תאריך בו נכחה משיב 3 בדירה, על פי הודעותיהם של משיבים 4 ו-5. לדידו, אמנם אין דו"ח הזיהוי הקולי מהווה ראיה כבדת משקל, אך הוא אינו שולל את האפשרות שהקול שייך למשיב 3, ובהתייחס לשאר חומר החקירה, מתקיימות ראיות מספיקות לאחיזה לאישום. לשיטתו, ההחלטה האם להאשים את משיב 3 במתווה הראשון, צריכה להתקבל על ידי הרשויות הצרפתיות.

42. לעניין משיב 2, טען ב"כ העותר כי מתקיימת דרישת האחיזה לאישום. לדידו, משיב 2 נתפס בדירה בה התבצעו מעשי הרמייה, הוא הופלל בעדותם של המשיבים האחרים, המקשרים אותו למעשי הרמייה. בחקירתו לא זכר את מספר הטלפון האישי שלו, וטען בחקירתו שעבד בעסק חוקי יחד עם משיב 4, בניגוד להודעתו של משיב 4. לדידו, יש בכך כדי לעמוד ברף הראייתי הנדרש, וטענות ההגנה של משיב 2 צריכות להתברר במסגרת ההליך העיקרי בצרפת.

43. לעניין משיב 5, טען ב"כ העותר כי מתקיימת דרישת האחיזה לאישום. לטענתו, המשיב 5 הודה במתווה הרמייה השני, ובחקירתו מיום 14.7.2020 הודה גם במתווה הרמייה הראשון. לדעת ב"כ העותר, די באלה על מנת להגיע לרף הראייתי הנדרש. למעלה מן הצורך טען, שאמנם בשלב זה לא הוצג קשר ישיר בין משיב 5 לבין חשבונות הבנק אליהם הועברו הכספים ממעשי הרמייה, אולם מכיוון שמדובר בחשבונות בנק במדינות שונות תחת שמות מזויפים, אין צורך להראות קשר ישיר אל חשבונות הבנק על מנת לעמוד ברף הראייתי הנדרש, אלא יש להראות קשר אל מעשי המרמה שבאמצעותם הועברו הכספים, קשר שלטענתו מתקיים פה.

44. לעניין נסיבותיה האישיות של משיבה 3, טען ב"כ העותר כי אין בהם כדי למנוע את הסגרתה, וכי אין בתקיפה האנטישמית שחוותה המשיבה כדי להשפיע על בקשת ההסגרה. לעניין זה הפנה ב"כ העותר לחקירה הנגדית שביצע למשיבה 3, בה ענתה שלא הייתה קשורה מעולם לכוחות הביטחון הצרפתיים או לשירות בתי הסוהר, וטען כי אין ביכולתה של המשיבה 3 לומר דבר נגד יכולתה של צרפת לשמור על בטחונה האישי. עוד טען הוא שהאיזון החוקתי נשמר, ושאינן בקבלת בקשת ההסגרה על מנת לפגוע באופן לא מידתי בזכויותיה של משיבה 3. לטענתו של ב"כ העותר, לו תועמד משיבה 3 לדין בישראל, תיתקל התביעה בקשיי הוכחה קשים, כמו גם תיווצר תוצאה אבסורדית בה שותפיה למעשים נשפטים בצרפת, בעוד היא תישפט בארץ.

45. לעניין בקשתו של משיב 2 להשהות את הליך ההסגרה עד לקבלת ההחלטה בעניין עתירתו של משיב 2 כנגד צו המעצר שהוצא נגדו בצרפת, טען ב"כ העותר, כי אין בכך כדי למנוע את ההסגרה, וכי אם יעתר בית המשפט לבקשה זו יהיה בכך כמעין ייעוץ לפושעים, לעתור כנגד הצווים השונים כדי לעצור ולעכב את הליכי ההסגרה.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

46. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי נגד הפשיעה, ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

47. סעיף 2א לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-

הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בעניינו, חתמו ישראל וצרפת על האמנה בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, נדרש, כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפלילות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על התקיימות תנאי זה לא חלקו ב"כ המשיבים.

48. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). על התקיימות תנאי זה חלקו ב"כ הצדדים.

49. כמו כן, נקבע סייג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק-סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר. אין מחלוקת כי המשיבים הם אזרחי ישראל אשר היו תושבי ישראל בעת ביצוע העבירות נושא העתירה, ועל כן זכאים להגנה זו.

50. עולה, אפוא, כי לפנינו מספר שאלות הצריכות הכרעה, בהן אדון כדלקמן:

א. הראשונה, האם מטרת ההסגרה לצרפת היא לצורכי חקירה ולא לצורכי העמדה לדין, ועל כן אין מקום להיעתר לבקשה.

ב. השניה, האם בעתירת המשיבים 2 ו-5 התוקפת את חוקיותו של צו המעצר שהוצא כנגדם בצרפת יש כדי להשהות את הליך ההסגרה.

ג. השלישית, האם יש בבעיית הסמכות הנוגעת לבית המשפט שדן בהחזקת התפוסים של המשיבים כדי לפסול את התפוסים, ולהשמיט עימם את בקשת ההסגרה.

ד. הרביעית, האם התקיימו תנאי "ההדדיות" בגין ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה.

ה. החמישית, האם נפל פגם בהחלטה להסגיר את המשיבים, ולא להעמידם לדין בישראל.

ו. השישית, האם הסכנה האפשרית למשיב 1 עקב המצב הבריאותי הקשה השורר בצרפת עקב מגפת הקורונה פוגעת בתקנת הציבור.

ז. השביעית, חוקתיות הליך ההסגרה ביחס למשיבה 3.

ח. השמינית, האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה.

האם המשיבים הם "נאשמים" לפי סעיף 2 לחוק ההסגרה

51. השאלה העומדת לפתחי ונתונה להכרעה בעניין זה היא, האם בעת ששר המשפטים דאז הפעיל את שיקול דעתו כאשר הורה על הבאת המשיבים לבית המשפט המחוזי בירושלים על מנת שיקבע האם הם ברי הסגרה לצרפת ביום 16.8.2020, כבר התקבלה ההחלטה להעמיד את המשיבים לדין אם לאו.

52. כבר נקבע, כי יש לפרש את המונח "נאשם" לאור תכליתו של חוק ההסגרה, על מנת לאפשר בירור אשמתו הפלילית של אדם, ולכן יש לשים את הדגש על התחלת הבירור הפלילי ועל התחלת ההליך, ולא על הגשת כתב האישום באופן פורמלי. כך למשל נפסק: **"על רקע זה מקובלת עליי עמדת המשיבה כי אין ממש בטענה שלפיה בנסיבות המקרה המערער אינו 'נאשם' כמשמעו בחוק. אין חולק כי הוחל בהליכים פליליים כנגד המערער ברוסיה, וכי הליכים אלה הם חלק מסדר הדין שעניינו הגשת כתב-אישום. גם אם טרם הוגש כתב-אישום לבית-המשפט המוסמך, הרי שמסמך רשמי של פתיחת חקירה אכן הוכן ואף נחתם על-ידי התובע. עמדת המערער שלפיה יש להבחין בין בקשה להסגרה לצורך העמדת המבוקש לדין (כנאשם) ובין בקשה להסגרה לצורך בדיקת האפשרות להעמיד לדין (כ'חשוד' בלבד), אינה נראית בעינינו. הדגש אינו, כאמור, בשאלה אם אכן הועמד המבוקש לדין, אלא אם קיימת כוונה ברורה לעשות כן - על-פי סדרי הדין הנהוגים במדינה המבקשת - בשילוב התשתית הראייתית הנדרשת (כאמור בסעיף 9 לחוק). בצדק צוין כי 'לא השלב אליו הגיעו ההליכים הוא העיקר, אלא עצם נקיטת ההליכים היא החשובה, באשר יש בה להראות על קיום כוונה כאמור' (י' גלעד 'לפרשנות המונח 'נאשם' בסעיף 2(2) לחוק ההסגרה" [11], בעמ' 307). אשר-על-כן שוכנענו כי נפתחו הליכים פליליים נגד המערער כחלק מההליך שמוביל להגשת כתב-אישום. בנסיבות המקרה ניתן לראות במעמדו של המערער - לצורך חוק ההסגרה - כ'נאשם'. (ע"פ 5275/01 אנדריי ז'ורבלוב נ' מדינת ישראל, נו(4) 324 (2002)).**

53. במקרה דנן, החל ההליך הפלילי כנגד המשיבים, כפי שעולה גם מחוות הדעת שצירפו המשיבים, ואף אם עוד לא הוגש כתב אישום פורמלי בעניין ולא התקבלה החלטה שיפוטית המורה על העברת התיק לשלב "בירור האשמה", ניתן לראות כוונה ברורה להעמיד את המשיבים לדין. כוונה זו ניתן גם לראות מבקשה ההסגרה, שמטרתה המוצהרת היא העמדת המשיבים לדין, וכך בשפת המקור: "The concerned persons are sought for prosecution".

54. בשולי הדברים אוסיף, כי גם אם תידרש חקירת המשיבים בצרפת, אין בכך כדי למנוע את הסגרתם. ובלשונו של השופט קרא: **"מעבר לנדרש אוסיף, כי גם אם תידרש השלמת חקירה במדינה המבקשת לצורך הכרעה סופית בעניין העמדה לדין והגשת כתב האישום שם, אין הדבר צריך למנוע את הסגרת המבוקש למדינה המבקשת."** (ע"פ 2542/19 ג'רמי ריצ'רד טוויל נ' היועץ המשפטי לממשלה (3.12.2019)).

55. על כן, דין טענה זו להידחות.

השהיית ההסגרה עקב עתירת המשיבים 2 ו-5 כנגד צו המעצר בצרפת

56. ב"כ המשיבים 2 ו-5 טענו, כי צו המעצר שהוצא כנגד המשיבים 2 ו-5 אינו חוקי, מכיוון שהמשיבים לא זומנו לחקירה לפני שהוצא נגדם צו המעצר, ושיש להשהות את הליך הסגרה זה עד לקבלת החלטה בעתירתם של המשיבים בצרפת.

57. אין בידי לקבל טענה זו. אכן, ייתכן כי לו תתקבל עתירתם של המשיבים 2 ו-5 בצרפת, יתייתר הליך זה ותימחק בקשת ההסגרה. למרות זאת, טענות אלה מקומן בהליך העיקרי בצרפת, ולא בגדרי הליך זה.

58. על אף שהוגשה העתירה בצרפת, עומד צו המעצר בעינו עד לקבלת החלטה בעתירה, ואיתו עומדת בעינה בקשה ההסגרה. משכך, אין בידי בית המשפט להשהות את הליך ההסגרה עד לקבלת החלטה בעתירה בצרפת, אלא יש להמשיך לדון בבקשה באופן המקובל.

59. יוער, כי במקרה דנן אין מחלוקת כי תוקפו של הצו עומד עד להחלטה בעתירת המשיבים 2 ו-5 בצרפת, כאשר גם במקרים בהם הייתה מחלוקת ביחס לתוקף צווי המעצר וביחס לשאלת קיומה של סמכות חוקית לאכוף הסגרתם של חשודים, לא הושהה ההליך ואף התקבלו בקשות הסגרה. (ר' ע"פ 6003/19 **אריה גרינס נ' היועץ המשפטי לממשלה** (03.09.2020); ע"פ 3234/10 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (16.1.11)).

60. בשולי הדברים אציין, ששיקולי מדיניות מובילים אף הם לדחיית הטענה, שכן לו הייתה מתקבלת טענה זו, הייתה נפתחת בפני כל אדם המבוקש להסגירו פירצה, בה הוא יכול לעבור ובאמצעותה להקפיא את הליכי ההסגרה משך זמן רב, וללא הצדקה, באופן שעלול לפגוע ביחסי מדינת ישראל עם המדינות השונות, ולגרום להתמשכות ההליכים.

האם הדיון בשאלת התפוסים יש בו כדי למנוע ההסתמכות עליהם בשאלת דיות הראיות

61. ב"כ המשיבים טענו בפניי, כי מכיוון שסמכות הדיון ביחס להחזקת התפוסים הייתה נתונה לבית המשפט המחוזי, אך בפועל פסק בנושא בית משפט השלום, הרי שכל התפוסים מוחזקים באופן בלתי חוקי במשך 8 חודשים, ויש לפסול ראיות אלה ועימם את צדקת בקשת ההסגרה.

62. גם דין טענה זו להידחות. רבות נאמר על ההגמשה בדיני הראיות בעת הליכי הסגרה, וכך נאמר: "**לכן נראה כי ככל שעל בית המשפט לבחון את שאלת קבילות הראיות במסגרת הדיון בעתירה לקבלת בקשת ההסגרה (ראו: ע"פ 740/09 שובייב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 14.4.2010, בפסקה 5), לא ניתן**

לקיים בחינה דווקנית ויש להתחשב בכך שלמדינות אחרות יש דרכים שונות לגביית ראיות אשר לא בהכרח תואמות במאת האחוזים את דיני הראיות הישראלים. זאת כמובן נכון במקרים בהם הראיות מגלות יסוד להעמדה לדין. יפים לעניין זה הדברים שנכתבו בע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.5.2009; בפסקאות 24-27 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה) בעניין הצורך בהגמשת כללי הראיות בהליך הסגרה: "הגמשה זו היא חיונית לצורך הגשמת האפקטיביות בהליכי ההסגרה, שכן סדרי הדין והראיות הנוהגים בפלילים משתנים ממדינה למדינה, וטיבו הראייתי של חומר חקירה במדינה אחת עשוי להיות שונה מזה המיוחס לו במדינה אחרת. הוראות ההגמשה האמורות נועדו לגשר על פני הפער העשוי להתקיים בדיני הראיות בין שיטות משפט שונות, ולמנוע מצב שבו החלה דווקנית של כללי הראיות של המשפט הפנימי תחסום אפשרות להסתמך על חלק ניכר מן החומר המוגש בהליך הסגרה, ותסכן בכך את הגשמת תכלית ההסגרה... על רקע הוראות הגמשה אלה של כללי קבילות ראיות לצורך הליך הסגרה, על בית המשפט בהליך ההסגרה לבחון את ערכו הפנימי של החומר המוגש לפניו, ולהעריך את מידת רצינותו" (ראו גם עניין אוזיפה, בפסקה 12; ע"פ 7303/02 הקש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נז(6) 481, 508-507 (2003) (להלן: עניין הקש); ש.ז. פלר דיני הסגרה (1980) 362 (להלן: פלר)). (ע"פ 3234/10 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (16.1.11)). אמנם נאמרו דברים אלה ביחס לראיות שנאספו בחו"ל, אך לידי יפים דברים אלה גם לראיות שנאספו בישראל.

63. נוסף על הגמשת קבילותן של ראיות במסגרת הליך ההסגרה, יש לציין כי ביום 21.3.2021 ניתנה, בהסכמת המשיבים, החלטה בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, המאריכה את תוקף החזקת התפוסים עד לקבלת החלטה בהליך המתנהל שם, הקבוע לדיון ביום 25.5.21. מכאן, שהראיות אינן מוחזקות באופן לא חוקי, גם נכון למועד החלטה זו.

64. למעלה מן הצורך יוער, כי גם לו היו הראיות מוחזקות באופן לא חוקי, לא היה בידי לקבל את בקשתם של המשיבים. אין מחלוקת כי בעת תפיסתם המוצגים הוחזקו באופן חוקי, שאלת חוקיות ההחזקה עלתה רק לאחר שעלה הצורך להאריך את החזקתם. כך שבעת התפיסה והפקת הראיות הם הוחזקו כדין. הלכה ידועה היא שבעת נפילת פגם בהליך הפלילי ובטוהר הראיות, יש לבחון את חומרת הפגם ואת השפעתו על מהימנות הראיה (ר' למשל ע"פ 5121/98 טור' רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי, סא(1) 461 (2006)). במקרה דנן, לאור המועד בו נטען כי נפל פגם בהחזקת הראיות, גם אם היו מתקבלות טענות המשיבים, והיה מקום להחזיר את התפוסים, לכאורה, אין מדובר בפגם חמור המשפיע על מהימנות הראיות, ולכן גם על פי הדין בישראל ספק אם יש מקום לפסול ראיות אלה. מכל מקום, דין טענות אלה להתברר בצרפת בעת בחינת קבילות הראיות במשפט שיתנהל שם.

הדדיות

65. לטענת ב"כ משיב 1, אין להיעתר לבקשת ההסגרה שהוגשה על ידי צרפת, מאחר שצרפת אינה מכבדת את עיקרון ההדדיות בין המדינות, ואינה מסגירה את אזרחיה לישראל.

66. עקרון ההדדיות מעוגן בסעיף 2א(א) לחוק אשר קובע, כי "מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת". על חשיבותו של עקרון זה עמד בית המשפט העליון בע"פ

8801/09 מאיו נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו]:

"...עקרון ההדדיות הוא בעל משקל רב בדיני ההסגרה והוא זה שלמעשה מאפשר את קיומם, שכן אף מדינה לא היתה מסכימה להסגיר מבלי שתדע כי בבוא העת אף בקשתה שלה להסגרה תיענה בחיוב" (שם בפסקה 22).

67. כאמור, טענתו של ב"כ משיב 1 היא שאין תנאי ההדדיות מתקיים מכיוון שצרפת לא מסגירה את אזרחיה למדינת ישראל. אמנם, נפסק בעבר שתנאי ההדדיות מתקיים במצב בו המדינה אמנם אינה מסגירה את אזרחיה בגין מעשיהם מחוץ לגבולותיה, אך היא שופטת אותם בעצמה על אותם מעשים (ר' ע"פ 6717/09 **ישראל אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה** (6.12.10) (פסקה 77)). אך לידו של ב"כ משיב 1 יש לדון מחדש בפרשנותה של דרישת ההדדיות, כך שתדרוש הסגרה בפועל.

68. עיקרון ההדדיות פורש באופן תכליתי, מתוך מגמה להבטיח את הצורך בעשיית צדק והבאתו של העבריין לדין. כך נקבע, כי לצורך עמידה בדרישת ההדדיות, נדרש כלל "או הסגרה או שפיטה". (ע"פ 3234/10 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (16.1.11)). ב"כ משיב 1 לא פירט הסיבות הנדרשות לבחינה מחדש של פרשנות עיקרון ההדדיות, ובנסיבות אלה, ובהתחשב בהלכה הפסוקה, לא מצאתי ממש בטענות משיב 1 לעניין חוסר הדדיות ביחס הסגרה עם צרפת. בפרט, בהינתן כי טענות דומות נדחו בעבר, ובתי המשפט בישראל נוהגים שנים רבות לאשר בקשות הסגרה לצרפת. (ע"פ 6384/11 **רוזי בן חיים נ' היועץ המשפטי לממשלה** פסקה 17 (5.2.2014)).

ההחלטה להסגיר ולא להעמיד לדין בישראל

69. ב"כ משיבה 3 טען, כי נפל פגם בשיקול הדעת בעת קבלת ההחלטה להסגיר את משיבה 3, וכי יש לשפוט אותה בישראל, בהתאם לאפשרות הקיימת מכוח סעיפים 17(1) ו-8 לאמנת ההסגרה האירופית.

70. בע"פ 4596/05 רזנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 411-406, 353 (2005) **(להלן: עניין רזנשטיין)** נקבע, כי הפורום הראוי לשפיטה בו יועמד אדם לדין, הוא במדינה אשר אליה מופנות מירב הזיקות הקושרות בינה לבין הנאשם והעבירות המיוחסות לו- "מרכז הכובד של העבירה". אכן לכאורה, "מרכז הכובד" של העבירות בענייננו נמצא בישראל, וזאת נוכח מקום ביצוע העבירה, מקום ביצוע חלק מהחקירה והיותם של המשיבים אזרחי ישראל.

71. אולם, בדומה לעניינו של **רזנשטיין** שם דובר על המלחמה הבינלאומית בנגע הסמים, כך גם בעניינינו. לדידי, כאשר מדובר בעבירות המבוצעות באמצעות המחשב והטלפון, שאין להם גבולות, המלחמה בהן היא במישור הבינלאומי, כאשר שיתוף הפעולה בין המדינות הוא חיוני, ולמיקומו הפיזי של המחשב או מכשיר הטלפון, משמעות פחותה. במקרה דנן מי שפתח בחקירה היא המשטרה בצרפת, שם נמצאים נפגעי העבירות, החקירה בישראל החלה ביוזמתה של צרפת, ולמעשה הנזק עצמו התרחש כולו בצרפת. מכאן, שעל אף שהמשיבים ביצעו את העבירות בתחומי מדינת ישראל, ותוך פעילות מתוך דירה הממוקמת בישראל, לא ניתן לומר ש"מרכז הכובד" הוא בישראל.

72. עוד נקבע בעניין רזנשטיין, כי גורם משמעותי בקביעת הפורום הראוי, הוא אפשרות בחינת הראיות

(בעמ' 410). כאשר חלקן המרכזי של הראיות נמצא במדינה הזרה, או כאשר ישנן עדים במדינה ההיא, הדבר ישפיע על האפשרות לדין צדק, וממילא על קביעת הפורום הראוי. בעניינו, חלק משמעותי מהראיות נמצא בצרפת, וישנם עדים מהותיים המתגוררים שם.

73. אם כן, מבחן מירב הזיקות מוביל אותנו לצרפת, ושם יהיה הפורום הנאות לדון במעשי המשיבים, על כן לא נפל כל פגם בהחלטת העותר שלא להעמיד את המשיבים לדין בישראל.

תקנת הציבור

74. לטענת ב"כ משיב 1, הסגרתו לצרפת אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר "היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל". ב"כ משיב 1 טען, כי עקב מגפת הקורונה, והמצב הבריאותי הקשה הקיים בצרפת, הסגרת משיב 1 לצרפת תסכן באופן ממשי את בריאותו ותפגע בתקנת הציבור.

75. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעצם טיבו הוא עמום (ראו למשל: ע"פ 4333/10 לביא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (13.5.2009) פסקה 68 (להלן ע"פ חזיזה); ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 346 (2003); ע"פ 7569/00 יגודייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002) (להלן ע"פ יגודייב)).

76. נפסק, כי מעשה ההסגרה ייחשב כמנוגד לתקנת הציבור, אם יש בו כדי לפגוע בצורה מהותית בתחושות הצדק, המוסר וההגינות של הציבור בישראל. עוד נפסק, כי היקף הפעלתו של הסייג האמור יהיה קטן: "בית המשפט לא יידרש לתקנת ציבור זו כעניין שבשגרה, והשימוש בה כמחסום לא ייעשה אלא במשורה" (ע"פ יגודייב בפסקה 87). על הטוען לקיומו של הסייג של תקנת הציבור, רובץ הנטל, להציג "נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, אשר לפיהם תהיה הסגרה, בנסיבות המקרה, בגדר מעשה בלתי צודק בעליל או תעלה לכדי מעשה של התעמרות קשה במבוקש. מובן, שהכוונה איננה לכך שהמבוקש עלול להישפט ולהיאסר ולסבול עקב כך את סבלו של נאשם, עציר או אסיר, שהרי זו מטרתה הלגיטימית של ההסגרה ותוצאתה הטבעית. המדובר בהתפתחות שהיא מעל ומעבר לתוצאה המשפטית המתוארת, אשר הינה צפויה וטבעית" (בג"צ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים (10.3.87) (להלן עניין אלוני), בפסקה 17(ד)).

77. בית המשפט העליון שב וחזר על כך, שמדובר בנטל כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענתו על עובדות ונתונים בדוקים: "אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות של-סתם - ושומה עליו על הטוען לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-שכדין" (ע"פ 6914/04 פיינברג נ' היועמ"ש, (7.3.05) בפסקה 17). ראו גם עניין רוזנשטיין שם נקבע, כי "על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטית" (פסקה 29)).

78. כאמור, הפעלת הסייג של תקנת הציבור הוא בבחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות "בהירות ובאורח מדוד, ותצטמצם למצבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש לפגיעה בנאשם עקב ההסגרה היא בעלת

עוצמה וכוח מיוחדים (ר' ע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל (14.1.10) בפסקה 114). זאת, לנוכח האינטרסים המדינתיים והבין-מדינתיים החשובים המגולמים בדיני ההסגרה: פגיעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לצרפת; חשש להפיכת ישראל למדינת מקלט לעבריינים; פגיעה בזכותה של מדינה להגן על עצמה מפני מי, שלטענתה, ביצע בשטחה מעשים פליליים; וסיכול מטרות מוסד ההסגרה (שמירה על שלטון החוק ומניעת מצב בו ייצא חוטא נשכר). בשים לב לשיקולים אלה, קבע בית המשפט העליון, כי גם אם הוכח חשש כלשהו לשלומם של מבוקשי ההסגרה, לא די באותו חשש ובית המשפט ימנע מהכרזה על היותו בר-הסגרה רק במקרים בהם ישנה **"סבירות גבוהה לכך שהמבוקש אכן ייפגע אם יוסגר, וכי אמצעי ביטחון וזהירות שיינקטו לא יישאו פרי"** (ר' בעניין אלוני, בפסקה 22).

79. כאמור, טען ב"כ משיב 1, כי הסגרתו אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, עקב המצב הרפואי הקשה השורר בצרפת בעקבות מגפת הקורונה.

80. במקרה דנן, לא הונחה תשתית ראיתית קונקרטית המלמדת על הסכנה הצפויה למשיב 1 בצרפת. אכן, מגפת הקורונה גובה קורבנות רבים, ופוגעת בצרפת באופן קשה ומשמעותי. על אף זאת, משיב 1 התחסן כנגד וירוס הקורונה, דבר הממתן את הסכנה באופן משמעותי. בנוסף, אין בתרחיש האפשרי של הידבקות במגפת הקורונה, כדי להרים את הנטל הכבד המונח על הטוען כנגד ההסגרה מטעמי פגיעה בתקנת הציבור.

81. בעניין בג"ץ 2933/20 דומיניק גוטייר נ' היועץ המשפטי לממשלה (18.05.2020) נדחתה על הסף עתירה להורות על ביטול הליך ההסגרה עקב מגפת הקורונה. אמנם בפרשה זו מדובר היה בצו הסגרה חלוט אשר התבקש לבטלו, ולא בעתירה להכריז על המשיב כבר-הסגרה, כבעניינו, אך ניתן להקיש מעניין זה גם לעניינו. שם נקבע כי: **"בעניינו, עיקר טענותיו של העותר נוגעות לשיקולים פרסונאליים-הומניטאריים ובפרט לסכנה הנשקפת לחייו, לטענתו, היה ויוסגר לארה"ב נוכח מגפת הקורונה. התפשטות נגיף הקורונה היא תופעה כלל-עולמית. השלכותיה נפרשות על תחומי חיים רבים ומשפיעות, בין במישרין ובין בעקיפין כמעט על כל תושבי העולם. ואולם, קיומה של המגפה, כשלעצמו, אינו מהווה תירוץ או "גלגל הצלה" כלשונו של השופט נעם סולברג ברע"ב 2173/20 בן משה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.4.2020) מפני ההסגרה לארה"ב"** (פסקה 10). כלומר, אין מגפת הקורונה והשלכותיה האפשריות על משיב 1 עולות כדי פגיעה בתקנת הציבור, ואין הן **"בגדר מעשה בלתי צודק בעליל או תעלה לכדי מעשה של התעמרות קשה במבוקש"** (עניין אלוני). אשר על כן, לא מצאתי לקבל טענה זו.

חוקתיות ההסגרה ביחס למשיבה 3

82. ב"כ משיבה 3 טען, כי אין להסגירה, מכוח זכותה החוקתית שלא להיות מוסגרת, בטענה כי האיזון החוקתי נוטה שלא להסגירה.

83. אשר לטענה כי ההסגרה בכלל, ובמקרה דנן בפרט, אינה חוקתית לאור הוראת סעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו- טענה זו כבר נדונה בהרחבה, ונקבע לא אחת בבית המשפט העליון, כי ההסגרה לפי דרישות

החוק עולה בקנה אחד עם חוק היסוד. אמנם, הזכות שלא להיות מוסגר היא זכות חוקתית, אך זו אינה זכות מוחלטת, וניתן לפגוע בה בתנאים הקבועים בפסקת ההגבלה בסעיף 8 לחוק היסוד.

84. תנאי פסקת ההגבלה נבחנו על ידי בית המשפט העליון בעניין הסגרה, ונקבע כי סעיפי החוק עומדים בתנאים הנ"ל. (ראה ע"פ 6717/09 **אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה**, [פורסם בנבו] פסקה 84-90, וכן בעניין **רוזנשטיין** בפסקה 60-68).

85. בעניינו, איני סבורה כי בהסגרת משיבה 3 יש פגיעה שאינה מידתית בזכויותיה, על אף נסיבותיה האישיות הלא פשוטות, שהיא גרושה המטופלת בשלושה ילדים קטנים. אכן, משיבה 3 עלתה ארצה, לפי דבריה, לאחר שחוותה תקיפה אנטישמית קשה בעקבותיה היא אף הייתה מאושפזת, ומצבה המשפחתי אכן קשה. אולם, למרות נסיבות אלה, אין מקום לקבל את טענתה ולדחות את הבקשה להסגרתה. יפים לעניין זה דברי כב' השופט י' אלרון: **"מן הראוי לציין כי חוק ההסגרה משמש מעטפת לטיפול המשפטי במי שנחשדו או הורשעו בביצוע פשעים במדינה אחרת. ככזה, עורך החוק איזון ראוי בין שמירה על זכותו של אדם לחירות מפני הסגרה לבין חובתה המשפטית של מדינת ישראל למלא אחר התחייבויותיה הבינלאומיות, וזאת באמצעות קביעת התנאים להסגרה (בסעיף 2 לחוק) והסייגים להם (בסעיף 1א ו-2 לחוק). איזון זה נועד לשמור על תכליות דיני ההסגרה, אך לא פחות מכך, להבטיח כי מדינת ישראל לא תהפוך למדינת מקלט עבור מי שנחשדו בביצוע פשעים ומי שהורשעו בדינם.**" (ע"פ 8304/17 **דן אוסקר למפל נ' היועץ המשפטי לממשלה** (נבו 08.05.2018), פסקה 42). חזקה, כי שלטונות צרפת ישקלו את נסיבותיה האישיות של משיבה 3, לאחר שתוסגר, ויש להניח שלאור רצונה לקחת אחריות למעשה (כאמור בהודעה בכתב מיום 18.5.21), הרי שעניינה יכול להסתיים במהרה, וקיימת לה ההגנה בסעיף 1א לחוק.

דיות הראיות

86. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח לפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. בית המשפט העליון קבע, כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על משיב כבר-הסגרה, הוא **"אחיזה לאישום"**. הודגש, כי הליך הסגרה אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושבסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם, אלא הליך הסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. אין מדובר בשני **"משפטים פלייטים"** המתקיימים זה אחר זה, אלא בהליכים שונים במטרתם ובדרך התנהלותם.

87. ראו, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ חזיזה (בפסקה 17):

"אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של

הראיות, ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'."

88. כך נקבע בעניין טיבן של הראיות, בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16): "כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה "אחיזה לאישום" בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): "כל שביט המשפט נדרש לבחון בהליך הסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלילי לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה"; בעניין סירקיס הובהר כי "אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן" (שם, עמ' 348-349). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלילי המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו" (שם בפסקה 53).

89. ב"כ המשיבים טענו, כי לא התקיימה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה. כעת אדון בראיות שהובאו לפניי, ואבחן האם יש ממש בטענתם זו.

90. להלן אפרט את הראיות שהוצגו להוכחה, לכאורה, של מתווה המרמה הראשון (חומר הראיות אשר נאסף על ידי רשויות צרפת):

א. תלונתו של מנהל חברה צרפתית העוסקת באספקת מוצרים רפואיים, מיום 31.3.2020, המתאר את פרטי המקרה, את הודעות הדוא"ל שקיבל ואת שיחותיו עם המתחזים, כמתואר לעיל (נספח ג' לבקשת ההסגרה).

ב. תלונתה של מנהלת עמותת עזרה לנכים מיום 7.4.2020, אשר מתארת את פרטי המקרה, את הודעות הדוא"ל שקיבלה ואת שיחותיה עם המתחזים, כמתואר לעיל (נספח ג' לבקשת ההסגרה).

ג. תכתובת דוא"ל של אחד מנפגעי העבירה עם המתחזים. מהתכתובת עולה, כי המתחזים השתמשו בכתובת מייל מזויפת ובשם מזויף, כשלתכתובת המייל מצורפת מסמכים שהתקבלו בדוא"ל (מפרט מוצרים, מחיר, זמן) המוכיחים, כי אותם אנשים השתמשו באותו אמצעי עבירה עבור נפגעי העבירה באותה תרמית (נספח ג' לעתירה).

ד. רשימה של נפגעי העבירה אותם רימו המשיבים, לכאורה, וכן הסכומים שהתקבלו מכל נפגע (נספח ג' לעתירה).

ה. רשויות צרפת ביצעו פעולות חקירה המפורטות בבקשת ההסגרה ובנספח המפרט את מחקר

התקשורת שנעשה אודות כלל מספרי הטלפון אשר שימשו לביצוע שיחות המרמה (נספח ג' לעתירה) מהן עלה, כי מבצעי המרמה השתמשו במספר רב של מכשירי טלפון ומספרי טלפון וירטואליים קנויים לצורך טשטוש זהותם ומיקומם. מספרי הברזל, כרטיסי הסיים ומנויי ה-ONOFF שבהם השתמשו המשיבים לביצוע העבירות הוחלפו פעמים רבות במטרה לטשטש את מעשיהם בדבר ביצוע השיחות והקשר למבצעייהן, כדלקמן:

(1) מספר הטלפון הנחזה לצרפתי (+33756926115) שממנו בוצעו 672 שיחות בין התאריכים 20.4.20-21.5.20 ומספר הטלפון הנחזה לצרפתי (+33756912415) שממנו בוצעו 61 שיחות מרמה בין התאריכים 21.5.20-7.6.20, מקושרים למספר הטלפון הישראלי 972-559657404, שהיה בשימוש המשיבים, באמצעות אפליקציית ONOFF.

(2) מספר הטלפון הנחזה לצרפתי (+33756809998) שממנו בוצעו 72 שיחות בין התאריכים 26.5.20-23.6.20, מספר הטלפון הנחזה לצרפתי (+33756897328) ממנו בוצעו 48 שיחות מרמה בין התאריכים 15.6.20-26.6.20, וכן מספר הטלפון הנחזה לצרפתי (+447488845467) שממנו בוצעו 14 שיחות מרמה בין התאריכים 18.6.20-22.6.20, מקושרים למספר הטלפון הישראלי 972-546841209 שהיה בשימוש המשיבים באמצעות אפליקציית ONOFF.

(3) במסגרת החקירה הועלו עמדות האזנות סתר, על פי צו שופט צרפתי שהובילו לאיתור מקור השיחות בישראל, ובעקבות זאת נעצרו המשיבים 1-4 ביום 30.6.20 בדירה שבחזקת משיב 1 ברחוב גורדון 28 בנתניה. יומיים לאחר מכן נעצר גם משיב 5 (נספח ג' לעתירה).

(4) במסגרת מעצרים של המשיבים בדירתו של משיב 1, נתפסו בחזקתם טלפונים ניידים רבים, וביניהם שני הטלפונים הניידים שמספרם 972-559657404 ו-972-546841209, הקשורים למספרי הטלפון כאמור הנחזים לצרפתים שבהם נעשה שימוש במסגרת שיחות המרמה המפורטות כאמור (נספח ג' לעתירה).

כמו כן נאסף חומר ראיות על ידי רשויות ישראל כדלהלן:

91.

א. בדירתו של משיב 1 בנתניה, שם נעצרו משיבים 1-4, כאמור, נתפס ציוד תקשורת ובו, בין היתר, טלפונים ניידים, מחשבים, כרטיסי סיים, מסמכים מפיליפיינס וכן למעלה מ-10,000 ₪ במזומן. מהחקירה עלה, כי במכשירי הטלפון שנתפסו בדירה נמצא מידע מפיליפיינס רב לרבות רשימת אנשי קשר ומספרי הטלפון שלהם, כתובות דוא"ל, צילומי מסך של חשבונות בנק והקלטות של מספר שיחות מרמה. על אחד ממכשירי הטלפון שנמצאו בדירה ושממנו בוצעו שיחות מרמה נמצאו טביעות אצבע של משיב 4 (נספח ד' לעתירה).

ו. בנוסף, מזיהוי קולי שנעשה בין שיחות המרמה אשר הוקלטו לבין חקירות המשיבים במשטרת ישראל עולה, כי משיבה 3 היא הדוברת בשתי שיחות המרמה המוקלטות מיום 25.6.20, וכי משיב 4 הוא הדובר בשתי שיחות המרמה המוקלטות מיום 22.6.20, וכי משיב 5 הוא הדובר בשתי שיחות המרמה המוקלטות מיום 25.6.20 (נספח ג' לעתירה).

ז. מדו"ח השוואת קולות בנוגע למשיבה 3 מיום 7.4.21 עולה, כי לא נשלל שהקול של "פאולה פישר" בשיחה הטלפונית מיום 22.6.20 או של מרטין פארון מהשיחה מיום 17.6.20 הוא של משיבה 3 (בחקירתה במשטרה) ונקבע, כי הקולות דומים מאוד למרות ההבדל באיכות הקול.

ח. במוצגים שנתפסו בדירה נמצאו ראיות מפלילות שונות כדלקמן:

(1) מכשיר הטלפון אשר מספרו 972-546841209 נתפס בדירה בה נעצרו המשיבים מקושר לארבעה מנויי ONOFF מהם בוצעו שיחות המרמה (כמפורט בניתוח הטלפונים המצורף לעתירה, כאמור). בין היתר, נמצא כי במכשיר זה קיים חשבון וואטסאפ על שם Mr. Gautier. בחשבון הוואטסאפ נמצאו פרטי חשבונות בנק, כרטיסי אשראי וחומר הנדרש להצגה לנפגעי העבירה, על מנת לבצע את מעשי המרמה. במכשיר הטלפון נמצא גם חשבון טלגרם לצורך קבלת עדכונים על ירוס הקורונה (נספח ד' לעתירה).

(2) במכשיר טלפון נוסף אשר נמצא בדירה נמצאו מאות תכתובות דוא"ל מפורטות בעניין מכירת ציוד מיגון נגד וירוס הקורונה לבתי חולים ובתי ספר לרפואה. במכשיר הטלפון נמצאו גם תכתובות דוא"ל, אשר מעידות על רכישת מנוי VPN (מאפשר לטשטש את זהות שולח הודעות הדוא"ל), חשבונית בגין רכישות באפליקציית ONOFF (באמצעות כרטיס אשראי שמסתיים בספרות 7147) על שם משיב 2 וכן תכתובות עם חברת ONOFF לעניין שינוי סיסמא. נמצאו צילומי מסך של הודעות דוא"ל עם הצעות לרכישת מוצרי מיגון ואף צילום של כרטיס אשראי אשר מסתיים בספרות 7147 אשר באמצעותו שולם מנוי ה- ONOFF. (נספח ד' לעתירה).

(3) בנוסף, במכשיר טלפון אחר שנמצא בדירה, נמצא חשבון גוגל ע"ש charlepogy@gmail.com ומכשיר טלפון אחר שנמצא בדירה, נמצא מקושר למנוי ONOFF שנרכש באמצעות כתובת הדוא"ל, כאמור. ממכשיר זה בוצעו כ- 300 שיחות מרמה אשר ברובן המכריע לצרפת. אחד משיחות המרמה הייתה אל חברה צרפתית שאישרה כי מר גוטייה מרשות המיסים התקשר אליהם וביקש לשוחח עם רואת החשבון של החברה לאור בעיות בהצהרות המס שלה.

ט. בנוסף, לאחר מעצרו נחקרו המשיבים על ידי חוקרי משטרת ישראל ובחקירותיהם הפלילו את עצמם ואחרים בביצוע עבירות המרמה, כפי שיפורט להלן:

(1) משיב 4 תיאר את פעולת המרמה ואת חלקם של כלל המשיבים בעבירות. הוא הסביר כיצד החל לעבוד אצל משיב 1 במכירת ציוד להתגוננות מפני וירוס הקורונה, וחלקו היה בפניה לבתי מרקחת ובתי חולים בהצעה לרכוש ציוד רפואי. ככל שהחברות הביעו התעניינות הוא העביר להם פניה מובנית (מפרט של מוצרי היגיינה ומחירים) תחת שם חברת GSK PHARMA ומעביר להמשך טיפולו של משיב 2 (חקירת המשיב מיום 1.7.20, עמ' 5).

לדברי משיב 4 לקראת אמצע יוני החלה החבורה לפעול במתווה המרמה השני, לאחר שחלה ירידה בהצלחות המתווה הראשון (שם, עמ' 4, ש' 123-126). הוא תיאר את הפעולה של החבורה במתווה

השני. במסגרת עבודתו במתווה זה הוא הונחה על ידי משיב 1 להתקשר לחברות שונות (לדבריו אלפי חברות) ולבקש את רואה החשבון של החברה על מנת להגיע לאדם אשר מטפל בדיווחי המס של החברה. לאחר שהגיע לאדם הנכון היה עליו להקריא לו את התמליל אשר נמצא בדירה ולבקש כתובת דוא"ל (אותה יש להעביר למשיב 1). ההנחיה הייתה לקבל את שמות שלושת הספקים הגדולים של החברה ואת החשבוניות הקשורות לאותם ספקים (עבור חודשים פברואר-מרץ אפריל 2020). במסגרת מתווה זה ציין משיב 4, כי הוא התחזה לאיש רשות המיסים בשם "מר גוטייה" (חקירת המשיב 4 מיום 30.6.20, עמ' 11-13). משיב 4 פירט בחקירתו את מטרת המתווה השני, לפיו לאחר קבלת המידע אודות הספקים המרכזיים של כל חברה התוכנית הייתה להתחזות לאחד הספקים ולפנות לחברה שאליה התקשרו על מנת להגיד להם שיש חשבון בנק חדש שאליו צריך להעביר את הכסף של החשבוניות שטרם שולמו (חקירת משיב 4 מיום 2.7.20, עמ' 6, ש' 126-133).

משיב 4 סיפר כי עד 8 חודשים טרם מעצרו הוא עבד אצל משיב 1 באיטום בתים יחד עם משיבים 2 ו-5, אך בחודש וחצי האחרונים החל לעבוד יחד עם משיבים האחרים אצל משיב 1 במתווי מרמה (חקירת משיב 4 מיום 5.7.20, עמ' 2-3). משיב 4 דחה את טענותיהם של משיבים 1-2 כי בתקופה הרלוונטית לביצוע העבירה הם עסקו באיטום בתים (שם, עמ' 3, ש' 24-34). משיב 4 תיאר את חלוקת העבודה ביניהם לפיה משיב 1 מנהל את כלל המשיבים לרבות משיב 2 שהוא הסגן ומשיבה 3 אשר הצטרפה במהלך האירועים (ר' חקירת משיב 4 מיום 2.7.20, עמ' 2, ש' 7-11, עמ' 4). משיב 4 ציין, כי משיבה 3 הכינה את התמליל ולדבריו מאחר שהוא ומשיב 5 אשר עבד איתו אינם ילידי צרפת, הם התאמנו עם משיבה 3 על מנת לוודא, כי הם מדקלמים את התמליל באופן מדויק (שם, עמ' 4, ש' 66-91).

משיב 4 ציין, כי כל הטלפונים שנמצאו בדירה היו של משיב 1 כאשר יתר המשיבים היו מבצעים את שיחות המרמה באמצעותם. עוד ציין משיב 4, כי משיבים 2-3 ביצעו שיחות מרמה, (חקירת משיב 4 מיום 5.7.20). משיב 4 זיהה את משיבה 3 ואת משיב 5 בשתי שיחות מרמה אשר הושמעו לו במסגרת חקירתו ביחס למתווה המרמה השני (חקירת משיב 4 מיום 8.7.20, עמ' 3).

(2) משיב 5 אף הוא תיאר את פרשת המרמה וחלקו בה. לדבריו, הוא עבד בעבר אצל בנו של משיב 1 באיטום בתים. בתחילת חודש יוני הציע לו משיב 1 לעבוד אצלו בדרך של פניה טלפונית לחברות לקבלת מידע על ספקי החברה וכתובת דוא"ל (חקירת משיב 5 מיום 5.7.20, עמ' 2). משיב 5 אישר את דבריו של משיב 4 לעניין אופי שיחות המרמה במתווה הראשון, וכן את קיומו של תמליל השיחה שערכה משיבה 3 ושאותו היה עליהם להשמיע לנפגעי העבירה. לדבריו, בתמליל הופיע השם הבדוי "מר גוטייה" ובמסגרת שיחות המרמה היה עליו לבקש לשוחח עם רואה החשבון של החברה ולבקש את כתובת הדוא"ל שלו באמצעות טלפון שקיבל ממשיב 1. גם משיב 5 תיאר את משיב 1 כמנהל עסק המרמה ותחתיו יתר המשיבים שעמם עבד. משיב 5 ציין, כי משיבה 3 היא שנייה למשיב 1 והיא זו אשר הדריכה את יתר המשיבים כיצד לבצע את ההונאות (חקירת משיב 5 מיום 5.7.20, עמ' 3). הוא עבד 4 ימים בשבוע, כתשע שעות ביום במשך כחודש בעסק, ולדבריו עזב את העסק כאשר חש שמדובר בעסק לא חוקי (חקירת המשיב מיום 6.7.20) (ר' גם בעדותו של משיב 3 מיום 14.7.20, עמ' 1). משיב 5 זיהה את עצמו במספר שיחות מרמה מוקלטות אשר הושמעו לו בחקירה (חקירת משיב 5 מיום 14.7.20, עמ' 2-3).

(3) משיבה 3 מסרה בחקירתה, כי באמצע חודש יוני פנה אליה משיב 1 וביקש שהיא תסייע בהדרכתם של עובדי הצעירים בנוגע למע"מ, שכן הוא מעוניין "להתקשר לחברות ולשאול אותם על הספקים שלהם ולבנות כרטיסייה של לקוחות, וזאת על מנת להתקשר אליהם". לדבריה, היא הדריכה את המשיבים, כי עליהם להתקשר להנהלת החשבונות של אותן חברות ולבקש הצהרת מע"מ בה יופיעו שמות הספקים של אותה חברה בטענה, כי צריך לברר עניין מסוים (חקירת מיום 30.6.20 המשיבה 3, ש' 141-127). משיבה 3 ציינה, כי בהגעתה לדירה ראתה את משיבים 2,4,5 והבינה כי הם עובדים של משיב 1. לדבריה, היא הגיעה לדירה מספר פעמים (שם, ש' 181-159). בהמשך חקירתה הודתה משיבה 3, כי אנשי החברה הציגו את עצמם ככזב בפני אותן החברות כעובדי רשות המיסים הצרפתית והיא הבינה שמדובר בעסק לא חוקי, אולם משיב 1 מסר לה לא לדאוג. תחילה היא רק לימדה את המשיבים האחרים כיצד לפנות לחברות כדי להשיג את שמות הספקים שלהם אולם בהמשך כבר החלה להתקשר לחברות ולהציג את עצמה ככזב כ"ג'סיקה לאופר" העורכת ביקורת מטעם מס הכנסה. בשיחות אלה ביקשה לשוחח עם הנהלת חשבונות ולקבל כתובת דוא"ל לצורך משלוח דוא"ל מטעמה. משיבה 3 הודתה, כי מדובר במצג שווא ואלמלא מצג זה היא לא הייתה מצליחה לדלות את המידע המבוקש מהחברות, אולם לדבריה לא חשבה שמדובר בהונאה (חקירת משיבה 3 מיום 2.7.20, ש' 247-85). היא ציינה כי התקשרה לחברות כנציגי הנהלת מס ההכנסה הצרפתית על מנת ללמד ולהדגים למשיבים 2 ו-4 כיצד לעשות זאת, (חקירת משיבה 3 מיום 5.7.20, ש' 53-52, 77-76, 83, 90-89. בחקירתה מאידך היא הכחישה, כי עבדה במתווה הראשון (ר' חקירת המשיבה 3 מיום 5.7.20, ש' 83-44). כמו כן היא הכחישה את טענותיהם של משיבים 4-5 ובהן כתבה את התמליל ששימש להונאה במתווה השני "אני אמרתי להם הם כתבו, אחרי זה שאלו אותי אם זה בסדר מה שכתבו ואני נתתי את ההצעות שלי" (שם, ש' 100-89). כמו כן היא לא ידעה להסביר מדוע נמצאו במכשיר הטלפון שלה שלושה כרטיסי סים שונים (שם, ש' 157-147). בהמשך היא שמרה על זכות השתיקה, כאשר הושמעו לה שיחות המרמה המוקלטות (חקירת משיבה 3 מיום 13.7.20).

(4) משיבים 1-2 בחקירותיהם הכחישו את המיוחס להם.

92. להלן אפרט את הראיות שהוצגו להוכחה, לכאורה, של מתווה המרמה השני:
- א. במסגרת האזנות הסתר אשר בוצעו, הוקלטו, בין היתר, שיחות המעידות על מעברם של המשיבים ליצירת תשתית המרמה במתווה השני. כך הוקלטו שיחות של המשיבים לחברות צרפתיות בהם הם הציגו עצמם כ"מר גוטייה" מרשות המיסים, בהסבר כי דיווח המע"מ של אותן חברות אינו שלם ובניסיון לקבל את פרטי הספקים העיקריים של חברות אלו (נספח ג' לעתירה).
- ב. כמו כן, במסגרת החיפוש אשר ביצעה משטרת ישראל בדירת משיב 1 בנתניה ביום המעצר נמצא מסמך תמליל מדויק שהיה על המשיבים להקריא במסגרת שיחות ההתחזות לאנשי רשות המיסים הצרפתית ובכלל זאת דגשים על מילים מקצועיות שנועדו לשכנע את העונים לשיחות טלפון כי אכן מדובר באנשי רשות המיסים. שיחות המשיבים שהוקלטו בהאזנות סתר הן חזרה מדויקת על התמליל אשר נתפס בדירה (נספח ג' לעתירה).
- ג. חקירותיהם והפללותיהם של המשיבים את עצמם ואת המשיבים האחרים במשטרה על פי הפירוט, כאמור.

93. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה הוא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת. לאחר שעיינתי בעתירה, בראיות שהוצגו על ידי ב"כ הצדדים ושמעתי את טענותיהם בדיון לפני, אני סבורה כי תכלית זו מתקיימת בענייננו. הפגמים, לכאורה, עליהם הצביעו ב"כ המשיבים, אינם נוטלים את כוחן הלכאורי של הראיות התומכות בבקשת ההסגרה, ואינם משנים באופן מהותי את עובדת קיומה של תשתית ראייתית כנגד המשיבים, ראיות אלה מקיימות את דרישת ה"אחיזה לאישום". מאחר שבמסגרת ההליך להכרזתו של המשיב כבר הסגרה למדינה זרה, בית המשפט בישראל אינו בודק את סיכויי ההרשעה של המבוקש וכפועל יוצא מכך אינו בוחן את מהימנות העדויות, אני מוצאת, כי חומר הראיות, כאמור, קושר את המשיבים במידה הנדרשת לביצוע המעשים המיוחסים להם וממלא את דרישת האחיזה לאישום, הקבועה בסעיף 9 לחוק. מדובר בראיות, שהיו מספיקות כדי להעמיד את המשיבים לדין על עבירה כזאת בישראל.

94. יודגש, כי הודעות המתלוננים כאן הן המסגרת לכל יתר התלונות הספציפיות, אשר תבדקנה במסגרת ההליך העיקרי בצרפת, ומעידות על שיטת הפעולה בה נקטו המשיבים. שיטה זו תבחן בשלמותה במסגרת ההליך העיקרי, ועל כן הודעות אלו ביחד עם הראיות האחרות מקיימות תשתית ראייתית מספקת לדרישת ה"אחיזה לאישום" לגבי כל המתלוננים.

מן הכלל אל הפרט

משיבה 3

95. אשר לטענה, כי יש לייחס למשיבה 3 את עבירת הניסיון לקבלת דבר במרמה סתם ולא את עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, משום שאין בראיות כדי לעמוד בדרישת האחיזה לאישום-משיב 4 הפליל בחקירתו את משיבה 3 ומסר, כי הטענה לפיה לא השיגה מידע ולא ביצעה שיחות טלפון היא שיקרית (חקירת המשיב 4 מיום 5.7.20, ש' 92-93). מראיה זו וסקירת שאר הראיות, כאמור (תפיסתה של המשיבה בדירה בנתניה, הפללתה על ידי המשיבים האחרים, הודאתה, דו"ח השוואת קולות שאינו שולל שהקול שייך לה) מצביעים על מודעותה לכאורה לעבירה המיוחסת לה ולפרשת המרמה. על כן לא מצאתי לקבלת טענה זו ואני סבורה שיש די אחיזה לאישום לגבי כל העבירות המיוחסות לה בעתירה.

96. אשר לשאלת מעורבותה של משיבה 3, במתווה הראשון- אני סבורה, שלא ניתן להפריד בין מעורבותה של משיבה 3 במתווה הראשון למתווה השני, בשלב מוקדם זה, לאור הראיות שהוצגו לפני. המקום הנכון לברר סוגיה זו לעומקה, הוא בגדרי התיק העיקרי בצרפת.

משיב 2

97. מסקירת הראיות, כאמור, עולה כי התקיימה הדרישה לאחיזה לאישום, שכן לא מצאתי כי הן חסרות ערך על פניהן. על כן, לא ניתן לקבל את טענות משיב 2 בעניין זה. יתר הטענות, ביחס לעיסוק באופן חוקי במכירת מוצרים רפואיים להגנה מפני הקורונה, מקומן להיבדק במסגרת ההליך העיקרי בצרפת. מדובר בטענות הגנה, כבדות משקל, אשר קבלתן תלויה בשמיעת עדותו של משיב 2 וקביעת ממצאי מהימנות בענייננו. על כן, לא ניתן להידרש להן בשלב זה, שעה, שכאמור, הראיות המהוות את התשתית לעתירה אינן חסרות ערך על פניהן.

משיב 5

98. ב"כ המשיב 5 טען, כי למשיב 5 ניתן לייחס אך ורק סעיפים של סיוע, ולא של עבירה מושלמת, וזאת רק ביחס למתווה המרמה השני. עוד הוסיף ב"כ משיב 5, כי לא ניתן לייחס לו את היסוד הנפשי הנדרש לצורך העבירה. מסקירת הראיות ביחס למשיב 5 עולה, כי כלל הראיות והודעותיו מצביעות על מודעותו, לכאורה, לעבירות המיוחסות לו ולפרשת מרמה. זיהוי קולו של משיב 5 בשיחות מרמה שלו ושל משיב 4, הודאתו ותיאורו את חלקו בפרשת המרמה בשני המתווים בחקירותיו והפללתם של המשיבים על ידי המשיבים האחרים המלמדות ידיעה של משיב 5 או לכל הפחות על עצימת עיניים, ראיות אלה די בהן לקיים את הדרישה ל"אחיזה לאישום". למעלה מן הצורך אציין, כי אמנם בשלב זה לא הוצג קשר ישיר בין משיב 5 לבין חשבונות הבנק אליהם הועברו הכספים ממעשי הרמייה, אולם מכיוון שמדובר בחשבונות בנק במדינות שונות תחת שמות מזויפים, אין צורך להראות קשר ישיר אל חשבונות הבנק על מנת לעמוד ברף הראייתי הנדרש, אלא יש להראות קשר אל מעשי המרמה שבאמצעותם הועברו הכספים, קשר אשר מתקיים פה.
99. אשר לשאלת היסוד הנפשי- המקום לבחון אותה הוא בבית המשפט בצרפת, שכן כאמור, בית המשפט בצרפת, הוא ההערכאה המתאימה לבחון את הראיות לעומקן ולהכריע במחלוקת המשפטיות השונות. הוא אשר ישמע את עדותו של משיב 5 ויקבע ממצאי מהימנות.

משיב 1

100. ב"כ משיב 1 טען, כי אין די בחומר הראיות, על מנת לעמוד בדרישת "האחיזה לאישום". לדידו, הראיות מספיקות רק ל"אחיזה לאישום" של ניסיון לקבלת דבר במרמה, ואם יחליט בית המשפט להסגיר את משיב 1, עליו להגביל את ההסגרה לעבירות אלה.
101. מסקירת הראיות ביחס למשיב 1 עולה, כי המתלוננים התלוננו על מרמה במתווה מאוד מסוים, מתווה אשר תיארו משיבים 4 ו-5 בחקירותיהם. עדויותיהם של המשיבים 3 עד 5 קושרות את משיב 1 לאישומים השונים, כאשר במסגרת הליך ההסגרה לא נדרש בית המשפט לדון במהימנות העדים, אלא זהו תפקידו של בית המשפט בצרפת. תרשים אשר צורף לבקשת ההסגרה, המראה כיצד הכסף ששילם נפגע העבירה מקושר לטלפון שנתפס בדירתו של משיב 1 (ת/1). בחינת טענות ההגנה, שמעשי המרמה לא התבצעו על ידו, אלא על ידי חבורה אחרת הפועלת באותה השיטה, מקומן להתברר, בהליך העיקרי בצרפת, ולא במסגרת הליך ההסגרה בישראל.

סוף דבר

102. מהנימוקים שפורטו לעיל, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיבים כברי-הסגרה לצרפת, בגין העבירות המיוחסות להם בבקשת ההסגרה.
103. מאחר שהמשיבים היו אזרחי ישראל ותושבי ישראל בעת קרות העבירות נשוא העתירה, הם זכאים להגנה הקבוע בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשים בישראל, אם יורשעו בדיון ויידונו לעונש של מאסר.
104. המשיבים 1-2 ו-5 יוחזקו במעצר באיזוק אלקטרוני בפיקוח שירות בתי הסוהר עד להסגרתם בפועל. תנאי השחרור בערובה בעניינה של משיבה 3 יעמדו על כנם עד להסגרתה בפועל.

105. אשר לבקשת משיב 5 להעביר אליו את המידע המצוי במכשיר הטלפון הנייד שלו- משהתקבלה העתירה להסגרתו, ואין מדובר בחומרי חקירה הקשורים בעתירה, הרי שאין מקום להידרש לבקשה זו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 30 יום מהיום

ניתנה היום, י"ד סיוון תשפ"א, 25 מאי 2021, במעמד ב"כ הצדדים והמשיבים.